

Arrest

nr. 351 101 van 31 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212/2
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 juli 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: 'RvV-wet').

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: M. (...) voornaam: M. (...) geboortedatum: (...)2005 geboorteplaats: Bar Bahar nationaliteit: Afghanistan

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene dat aan Kroatië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. De heer M. M. (...), verder de betrokkene, die verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben, diende op 06.02.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Tijdens het gehoor dd. 08.07.2026 stelde de betrokkene nooit in het bezit van een paspoort te zijn geweest.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene dat hij werd geboren op 20.10.2009. Op basis van het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek van de betrokkene waaruit bleek dat hij reeds in Griekenland en Kroatië werd geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming werd er op 12.02.2026 een infoverzoek verstuurd naar de Griekse en Kroatische instanties met toepassing van artikel 34 van Verordening (EU) nr. 604/2013 met het oog op verkrijgen van relevante informatie betreffende de verklaarde leeftijd, het verblijfsstatuut en familieleden van de betrokkene. Dit verzoek werd op 19.02.2026 beantwoord door de Griekse instanties waaruit blijkt dat de betrokkene in Griekenland niet als minderjarige geregistreerd staat maar onder de geboortedatum van 02.11.2002.

Onze diensten meldten de betrokkene bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 13.02.2026 werd in het Algemeen Ziekenhuis Sint-Jan Brugge-Oostende een medisch onderzoek verricht om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 21,39 jaar, met een standaarddeviatie van 1,90 jaar. Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is, in combinatie met de informatie betreffende de leeftijd van betrokkene in Griekenland, werd niet voldaan aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van titel XIII, Hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de programmawet van 24.12.2002 en werd geen voogd toegewezen. Bijgevolg wordt de betrokkene niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige waardoor zijn geboortedatum op 08.07.2026 door onze diensten werd vastgelegd op 20.10.2005.

Op 08.07.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Afghanistan in augustus 2021 verliet. Hij reisde via Pakistan naar Iran. Na zeven maanden reisde de betrokkene naar Turkije. Hij verbleef er drie jaar. Vervolgens reisde de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. De betrokkene verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende. Na ongeveer een maand reisde de betrokkene naar Servië. 15 dagen later reisde hij naar Bosnië. Na 10 dagen reisde de betrokkene opnieuw het grondgebied van de lidstaten binnen via Kroatië. De betrokkene verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende. Een paar dagen later reisde de betrokkene naar Slovenië. Na vijftien dagen reisde de betrokkene naar Italië. Drie tot vier dagen later reisde hij naar Frankrijk. Vervolgens reisde de betrokkene in december 2025 naar België.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege een illegale binnenkomst in Griekenland op 24.11.2025 en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Griekenland op 03.12.2025 en in Kroatië op 26.12.2025.

Op 25.02.2026 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Griekse en Kroatische autoriteiten op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 09.03.2026 weigerden de Griekse autoriteiten de terugname van de betrokkene en op 10.03.2026 weigerden de Kroatische autoriteiten de terugnamen. Op

17.03.2026 werd er voor de betrokkene een herziening gericht aan de Griekse en Kroatische autoriteiten. Op 31.03.2026 weigerden de Kroatische autoriteiten de terugname van de betrokkene. Op 20.04.2026 werd er voor de betrokkene een herziening gericht aan de Kroatische autoriteiten. Op 04.05.2026 stemden de Kroatische autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is in Griekenland gekend als M., M. (...), (...)2002, Afghanistan en in Kroatië als M., M. (...), (...)2002. Afghanistan.

Op de dag waarop onderhavig besluit wordt genomen, is Verordening (EU) nr. 604/2013 niet meer van toepassing. Verordening (EU) nr. 604/2013 werd bij Verordening (EU) 2024/1351 betreffende asiel- en migratiebeheer ingetrokken en wordt door deze verordening vervangen.

De procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat werd opgestart en uitgevoerd overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, in overeenstemming met de overgangsbepalingen van

Verordening (EU) 2024/1351. De verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat werd derhalve op geldige wijze vastgesteld volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het onderhavig overdrachtsbesluit wordt genomen met inachtneming van de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351 en de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Kroatische instanties stemden op 04.05.2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na haar eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”. Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten. De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tijdens het gehoor verklaarde de betrokkene ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde verder een tante te hebben die momenteel in België verblijft.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 08.07.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat België een goed land is, waar je een toekomst kunt opbouwen. Met betrekking tot behandeling en opvang in Kroatië verklaarde hij er vijf dagen in een kamer werd opgesloten en hij zelfs de zon niet kon zien. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde hij dat hij geen problemen heeft en dat het goed met hem gaat.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: “De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is.” In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: “Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan.” In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: “Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Artikel 36(1)b bepaalt het volgende: “De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht [...] een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1351 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden.”

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij als gevolg van een overdracht aan Kroatië een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Kroatië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Kroatië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024 update", laatste update op 19.08.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia.", pagina 60). In 2024 werden 1698 verzoekers aan Kroatië overgedragen wat een aanzienlijke stijging is ten opzichte van 2023 toen 897 overdrachten plaatsvonden (pagina's 18 en 60). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (pagina 60).

De procedure tot het bekomen van internationale bescherming begint vanaf het formele indienen ('lodging') van het verzoek om internationale bescherming. Voorafgaand aan deze fase moet een vreemdeling het

voornemen kenbaar maken om internationale bescherming aan te vragen ('making') bij de door de wet vastgestelde instanties (grensposten, politie). Onmiddellijk daarna worden vingerafdrukken en foto's genomen, wordt de identiteit vastgesteld, wordt de reisroute vanaf het land van herkomst gevraagd en wordt nagegaan of sprake is van persoonlijke omstandigheden die van belang kunnen zijn voor de beoordeling van bijzondere noden en specifieke opvang (pagina 25). De instantie bij wie het voornemen werd geuit, registreert de verzoeker, levert een bewijs van registratie af en bepaalt de termijn waarbinnen de verzoeker zich dient aan te melden bij het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming voor het formele indienen van het verzoek (pagina 42). Verzoekers moeten dit doen binnen de kortst mogelijke tijd en uiterlijk binnen 15 dagen na de registratie door de instantie, waar het voornemen werd kenbaar gemaakt (pagina 26). Gelet op het voorgaande besluiten we dat verzoekers, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening, worden onthaald en geïnformeerd en in het algemeen onbelemmerd toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dat in rapporten gewag wordt gemaakt van occasionele problemen leidt niet tot het besluit dat op dit vlak sprake is van structurele tekortkomingen.

Het aantal verzoeken om internationale bescherming in Kroatië daalde aanzienlijk in 2024. Terwijl in 2023 68.114 personen de wens uitdrukten internationale bescherming te vragen, waren er dat in 2024 26.776 (pagina 18). Het overgrote deel, 25.739, deed dat aan de grens en bij de politie. Van het aantal personen, dat de wens uitte internationale bescherming te vragen, ging volgens het rapport slechts een beperkt aantal over tot het formele indienen van een verzoek om internationale bescherming ('lodging'), namelijk 1307. In 2024 werd de procedure van 15.338 verzoeken om internationale bescherming opgeschort, wat in overeenstemming is met de trend van de voorbije jaren (pagina 18).

Verzoekers om internationale bescherming hebben recht op materiële opvang vanaf de dag waarop zij hun voornemen om internationale bescherming aan te vragen kenbaar maken totdat de beslissing inzake hun verzoek uitvoerbaar is geworden op voorwaarde dat zij niet over een toereikende levensstandaard beschikken (pagina 95). Materiële opvang omvat huisvesting, voedsel en kleding, vergoeding van de kosten van openbaar vervoer in het kader van de procedure voor het verlenen van internationale bescherming en een financiële toelage (pagina 97).

Kroatië heeft 2 opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb ('Hotel Porin') en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb (pagina 94). Beide opvangcentra worden beheerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en hebben samen een capaciteit van 900 plaatsen (pagina 100). Het opvangcentrum van Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel (pagina 100). Het opvangcentrum van Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, dat van Kutina in 2022 (pagina's 99 en 100). De Directie 'Europese Zaken, Internationale Betrekkingen en Fondsen van de Europese Unie' van het Ministerie van Binnenlandse Zaken nam in 2023 twee besluiten over de toewijzing van extra financiële middelen voor de uitvoering van een project voor het handhaven van een adequaat niveau van huisvesting in de opvangcentra. In 2024 werd een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Ondersteuning van de opvang-, huisvestings- en veiligheidsomstandigheden van personen die om internationale bescherming verzoeken – Dienstverlening en Veiligheid (SAS)' in het kader van het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie ('Asylum, Migration and Integration Fund' of AMIF is een financieel instrument van de Europese Commissie en is gericht op een efficiënter beheer van migratiestromen en de versterking en ontwikkeling van een gemeenschappelijke aanpak van asiel, migratie en integratie). Dit project heeft tot doel de kosten te financieren van de opvang en huisvesting van verzoekers om internationale bescherming, alsook het onderhoud en de reparatie van de infrastructuur van de opvangcentra. Bovendien werd in 2024 ook een besluit genomen over de rechtstreekse toewijzing van financiële middelen voor de uitvoering van het project 'Verstrekken van maaltijden aan asielzoekers die in opvangcentra worden gehuisvest', met als doel de opvang- en huisvestingsomstandigheden van verzoekers te verbeteren (AIDA, pagina's 95, 100-101).

Verzoekers delen leefruimtes in de opvangcentra. In Kutina delen gezinnen een kamer, alleenstaande kinderen en alleenstaande vrouwen verblijven apart in kamers. In het opvangcentrum in Zagreb delen maximaal 4 personen een kamer. Gezinnen worden in dezelfde kamer ondergebracht, maar in Zagreb kunnen gezinnen met meer dan 5 leden indien mogelijk 2 kamers ter beschikking krijgen (AIDA, pagina 104). Het Kroatische Rode Kruis voorzag in 2024 bijstand in beide opvangcentra waaronder psychosociale en praktische ondersteuning van verzoekers, identificatie van kwetsbare groepen en planning van op hun behoeften afgestemde interventies, dienst voor het opsporen en herstellen van familiebanden, deelname aan de organisatie van het dagelijks leven in de centra, hulp bij de toegang tot gezondheidsdiensten, organisatie van sociale, educatieve en sportieve activiteiten, toegang tot een sportzaal, workshops Kroatische taal, toegang tot de bibliotheek, activiteiten in de muziekkamer, workshops voor intercultureel leren en bewustmaking van hygiëne en gezondheidsbevordering, betrokkenheid van verzoekers bij lokale gemeenschapsprogramma's en -activiteiten en van lokale vrijwilligers bij activiteiten met asielzoekers om een betere socialisatie, integratie en preventie van conflictsituaties, discriminatie en xenofobie te bevorderen (AIDA, pagina 105).

Het AIDA-rapport stelt dat volgens informatie van het Kroatische Rode Kruis in 2024 in beide centra 16.349 verzoekers verbleven (pagina 100). Volgens het Kroatische Rode Kruis en het Ministerie van Binnenlandse

Zaken is de gemiddelde verblijfsduur enkele dagen en verlaat het merendeel van de verzoekers de opvangcentra binnen 24 uur na aankomst (pagina's 101 en 108).

Het AIDA-rapport meldt dat de opvangcapaciteit in 2024 door het lagere aantal verzoeken minder onder druk stond dan in 2023, maar dat klachten over de leefomstandigheden ook in 2024 bleven aanhouden (pagina 101). Volgens het rapport ging het voornamelijk om klachten over onvoldoende hygiëne en slechte leefomstandigheden, aanwezigheid van ongedierte, een gebrekkige of ontoereikende verdeling van basisartikelen voor hygiëne, van kleding, schoeisel en beddengoed, alsook over een gebrek aan informatie over beschikbare diensten (pagina 100). Hoewel niet kan worden ontkend dat de Kroatische instanties, net als instanties in andere lidstaten, worden geconfronteerd met uitdagingen op het vlak van opvang wensen we te benadrukken dat op dat vlak maatregelen worden genomen en niet kan worden gesteld dat de bevoegde instanties in het algemeen in gebreke blijven wat betreft het bieden van opvang. Gelet hierop zijn we van oordeel dat de Kroatische structuren voor opvang van verzoekers om internationale bescherming niet worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen, niet in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië conform de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' tijdens de eerste bestuurlijke fase recht hebben op kosteloze rechtsbijstand ('The LITP ('Law on International and Temporary Protection') provides for the possibility of legal information and counselling at first instance procedure before the Ministry of Interior', pagina 52). In september 2021 publiceerde het Ministerie van Binnenlandse Zaken een openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming. Het 'Croatian Law Centre', een onafhankelijke maatschappelijke middenveldorganisatie, werd aangewezen als verantwoordelijke voor het bieden van rechtsbijstand tot eind 2022 (pagina 52). In 2023 en 2024 boden organisaties waaronder 'Croatian Law Centre', 'Centre for Peace Studies' en 'Jesuit Refugee Service' rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming (pagina 52). In februari 2025 volgde een nieuwe openbare aanbesteding voor het verstrekken van rechtsbijstand. Beslissingen zijn vatbaar voor een beroep bij de Administratieve Rechtbank (pagina 44). Volgens het rapport blijkt uit de ervaringen van het 'Croatian Law Centre' dat er geen informatie is die erop wijst dat verzoekers in praktijk belemmeringen ondervinden bij het aanvechten van een beslissing, ofschoon er wel problemen kunnen zijn wat betreft rechtsbijstand ('In the Croatian Law Centre's experience, there is no information specifying that applicants face obstacles in challenging a decision in practice, although some issues arise with regard to legal assistance', pagina 49). Enkele pagina's verder in het rapport wordt gesteld dat er geen belemmeringen zijn wat betreft toegang tot advocaten, aangezien verzoekers om internationale bescherming worden geïnformeerd over hun recht op kosteloze rechtsbijstand. Verzoekers krijgen bij de kennisgeving van een beslissing een lijst met aanbieders van gratis rechtsbijstand waaruit zij een advocaat kunnen kiezen, die vervolgens door de bevoegde medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt ingelicht ('In practice there are no obstacles to accessing attorneys, as applicants are informed about their right to free legal assistance. In practice when a decision is delivered to applicants, they are also given the list of providers of free legal aid from which they can choose an attorney or lawyer from NGOs, who are then notified by the competent employee of the Ministry of Interior. Further communication takes place between the attorney and the applicant', pagina 53).

Het AIDA-rapport meldt dat het aantal klachten bij de Ombudsvrouw betreffende 'pushbacks' in 2024 daalde, maar dat niettemin verschillende organisaties zoals 'No Name Kitchen', 'Save the Children', de Deense Vluchtelingenraad (DRC), het 'Border Violence Monitoring Network (BVMN)' en het Centre for Peace Studies (CPS) melding bleven maken van 'pushbacks' (pagina 17). Het 'Centre for Peace Studies' volgde de situatie aan de grenzen de voorbije 2 jaar nauwgezet op en constateerde dat 'pushbacks' niet enkel in de grensgebieden plaatsvonden, maar ook vanaf locaties die tot 30 minuten rijden van de grens liggen, wat volgens de organisatie erop wijst dat 'pushbacks' steeds vaker plaatsvinden vanuit dieper gelegen gebieden op Kroatisch grondgebied (pagina 30). Er werden gevallen gemeld van gedwongen verwijdering van kleding, verbaal en fysiek geweld en van inbeslagname van persoonlijke bezittingen. Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt onzes inziens echter niet tot de conclusie dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ('Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige

toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

In de zomer van 2021 werd een onafhankelijk controlemechanisme ingericht, dat toeziet op de activiteiten aan de Kroatische grensdoorlaatposten, in de politiebureaus en van de politieadministratie. In november 2022 volgde een akkoord over een tweede monitoringmechanisme, dat aangekondigde en onaangekondigde bezoeken aan politiekantoren, de politieadministratie, de buitengrenzen en de opvangcentra voor vreemdelingen omvat (AIDArapport pagina's 33-34; Annual report of the mechanism of monitoring the actions of police officers of the ministry of the interior in the area of illegal migration and international protection – June 2021 – July 2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (Annual report of the mechanism of monitoring the actions of police officers of the ministry of the interior in the area of illegal migration and international protection – June 2021 – July 2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het verslag wordt vastgesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en wordt daartoe een aantal aanbevelingen geformuleerd. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld (pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (pagina 24). Gevallen van teruggrijping die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden evenmin vastgesteld (pagina 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijping namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Het AIDA-rapport stelt dat in de praktijk de meeste verzoekers worden geïnterviewd. Volgens de 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' is de aanwezigheid van een tolk tijdens het persoonlijke interview vereist indien de verzoeker de taal waarin de procedure wordt gevoerd niet begrijpt. Er wordt een tolk ter beschikking gesteld voor de taal die de verzoekers redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen en waarin de verzoeker kan communiceren. In de praktijk betekent dit dat in alle gevallen een tolk aanwezig is op uitzondering van die waarin de verzoeker Kroatisch begrijpt en spreekt (pagina 47). Volgens het 'Croatian Law Centre' bestaat er geen specifieke gedragscode voor tolken in het kader van de procedure om internationale bescherming en werden evenmin normen vastgesteld met betrekking tot de kwalificaties van tolken in de procedure om internationale bescherming. De 'Wet inzake internationale en tijdelijke bescherming' legt wel een aantal voorwaarden op waaraan moet worden voldaan alvorens een tolk kan werken voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Zo moet de tolk een goede kennis hebben van de Kroatische taal in woord en geschrift, moet worden vastgesteld dat hij/zij een goede kennis heeft van de taal waarvoor hij/zij wordt geëngageerd en moet worden vastgesteld dat er geen omstandigheden zijn die een belemmering kunnen vormen voor een dienstverband bij de overheid en dat er geen veiligheidsbelemmeringen zijn (pagina 47).

Volgens het AIDA-rapport verzoekt het ministerie van Binnenlandse Zaken een andere lidstaat van de Europese Economische Ruimte om bijstand indien het om bepaalde redenen niet mogelijk is om een tolk voor een bepaalde taal ter beschikking te stellen (pagina 47).

Het AIDA-rapport stelt dat tolken niet worden opgeleid, doorgaans niet erkend zijn en soms niet vloeiend Kroatisch spreken. In 2023 werd vastgesteld dat er problemen waren met vertaling met betrekking tot verzoekers uit Burundi. Hun interviews werden gevoerd met een tolk van de Franse taal in plaats van een tolk van hun moedertaal, Kirundi of Swahili. In 2024 deed zich een soortgelijk probleem voor met betrekking tot tolken Somalisch (pagina 47). Wat betreft deze opmerkingen beklemtonen we dat het AIDA-rapport tevens meldt dat in het kader van fondsen, verstrekt via AMIF, in 2020 werd besloten tot de financiering van een project voor de uitbreiding van het netwerk van tolken. Nog volgens het rapport erkent het Ministerie voor Binnenlandse Zaken dat een gebrek aan tolken voor bepaalde talen een voortdurende uitdaging is, maar dat in het kader van het bovenvermelde project de nodige maatregelen worden genomen om deze situatie te verbeteren (pagina's 47 en 48). Hieromtrent willen we verder opmerken dat artikel 15 van Richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten een tolk te kiezen die in staat is de communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt goed te doen verlopen. Daarbij wordt gebruikgemaakt van de taal waaraan de verzoeker de voorkeur geeft tenzij er een andere taal kan worden gebruikt die hij/zij begrijpt en waarin hij/zij helder kan communiceren. Gelet hierop impliceert het enkele feit dat een interview niet in de moedertaal van de verzoeker verliep, maar in een taal die de verzoeker begrijpt en waarbij hij/zij aangeeft helder te kunnen communiceren in deze taal, op zich geen inbreuk betekent op de rechten van de verzoeker.

Tijdens het interview wordt een verslag opgesteld en zodra het interview is afgerond vertaalt de tolk het verslag voor de verzoeker, die correcties of opmerkingen kan aanbrengen en indien nodig informatie kan toevoegen (AIDA-rapport, pagina 48). In de praktijk wordt de kwaliteit van het verslag volgens het AIDA-rapport over het algemeen niet als problematisch beschouwd, hoewel er in het verleden gevallen waren waarin het door de verzoekers als onvoldoende werden beschouwd. Het AIDA-rapport haalt aan dat in het rapport van 2023 van de Ombudsvrouw gewag werd gemaakt van klachten van advocaten en maatschappelijke organisaties betreffende de kwaliteit van het verslag van het interview. Verklaringen zouden zijn samengevat waarbij belangrijke details verloren gingen (pagina 48). Het rapport verstrekt geen info hieromtrent betreffende het jaar 2024 en we benadrukken dat het AIDA-rapport stelt dat de kwaliteit van de verslaggeving over het algemeen niet problematisch is. Het loutere feit dat klachten werden ontvangen betekent niet dat de Kroatische instanties op dit vlak structureel tekort schieten en sprake is van een systeemfout in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 109). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat België een goed land is, waar je een toekomst kunt opbouwen. Met betrekking tot behandeling en opvang in Kroatië verklaarde hij er vijf dagen in een kamer werd opgesloten en hij zelfs de zon niet kon zien.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat België een goed land is, waar je een toekomst kunt opbouwen, merken we op dat het om een subjectieve keuze gaat. We wijzen er in dit verband op dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausules van Verordening (EU) 2024/1351. Het enkele feit dat de betrokkene in België wenst te verblijven, kan derhalve niet worden beschouwd als een zwaarwegende grond op basis waarvan dient te worden aangenomen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Verder dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar de economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest

aannemelijk te maken. Uit rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt, te voorzien van huisvesting, of om verzoekers om internationale bescherming de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De mogelijkheid dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Kroatië vijf dagen in een kamer werd opgesloten en hij zelfs de zon niet kon zien, merken we op dat de betrokkene de omstandigheden omtrent zijn vasthouding niet nader toelichtte. We merken op dat hij verklaarde dat hij vijf dagen in detentie verbleef en vervolgens Kroatië verliet. Het AIDA-rapport (pagina 135) stelt dat de gronden voor detentie bij wet werden vastgelegd. Op basis van de elementen in het dossier kan niet worden vastgesteld dat de rechten van de betrokkene in dit verband werden geschonden en hij langer dan de door de wet bepaalde termijnen in detentie werd gehouden. Voorts merken we op dat uit het Eurodac-resultaat blijkt dat hij toegang kreeg tot de procedure voor internationale bescherming.

We merken in dit verband verder op dat Kroatië, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij geen problemen heeft en dat het goed met hem gaat. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Daarnaast worden verzoekers indien nodig doorverwezen naar ziekenhuizen in de buurt (pagina 114). Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In april 2024 besloot het Ministerie van Binnenlandse Zaken tot de financiering van het project “6P – Ondersteuning bij de verstrekking van gezondheidszorg aan verzoekers om internationale bescherming” in het kader van het AMIF. Het doel van dit project is het veilig stellen van de gezondheid van verzoekers om internationale bescherming en toegang tot eerstelijnsgezondheidszorg te waarborgen (pagina 114). In 2024 verstrekke de Belgische afdeling van de ngo ‘Médécins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW’ multidisciplinaire en taalkundig aangepaste zorg in de opvangcentra van Zagreb en Kutina (pagina 114). Volgens het AIDA-rapport leidde de toename van het aantal nieuw aangekomen verzoekers om internationale bescherming de voorbije 3 jaar, in combinatie met een hoge ‘transitgraad’ en een stijging van het aantal binnenkomende overdrachten in het kader van de Dublinverordening tot een aanzienlijke toename van het aantal medische consulten en de daarbij horende extra administratieve taken (pagina 116). Het AIDA-rapport stelt dat ofschoon toegang tot gezondheidszorg door de wet is gewaarborgd, verzoekers om internationale bescherming in praktijk in beperkte mate toegang hebben tot die zorg (pagina 113). Dit lijkt ons inzien moeilijk te rijmen met de melding dat gezondheidszorg beschikbaar is in de opvangcentra, verzoekers indien nodig worden doorverwezen en ngo’s bijkomende zorgen bieden.

Verzoekers die speciale opvang en/of procedurele waarborgen nodig hebben zoals slachtoffers van foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld, krijgen gezondheidszorg die is afgestemd op hun specifieke toestand (AIDA-rapport, pagina’s 113 en 114). Psychologen van ‘Médécins du Monde ASBL - Dokters van de Wereld VZW’ waren in 2024 elke werkdag beschikbaar in het opvangcentrum van Zagreb voor eerste psychologische onderzoeken en individuele begeleiding alsook voor crisisinterventies indien nodig (pagina 117).

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren toont het rapport geenszins aan dat verzoekers om internationale geen enkele hulp of medische bijstand krijgen en kan geenszins worden geconcludeerd dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië dermate problematisch is dat een overdracht aan deze

lidstaat een risico met zich mee zou kunnen brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in die bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Het beroep is gericht tegen een overdrachtsbesluit, en verzoeker wordt met het oog op de overdracht vastgehouden. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 4° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Overeenkomstig artikel 2.30, §2 van dezelfde wet wordt de uitvoering van het overdrachtsbesluit geschorst tot uitspraak werd gedaan over de ingediende vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van

“Artikel 16 van Verordening (EU) 2024/1351 29 van de Dublin verordening en schending van de artikels 1,2,3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15.12.1980 van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en artikel 4 van het EU handvest, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidbeginsel, principes van Europees recht nl door artikel 41 van het charter van de fundamentele rechten van de Europese unie, mbp het zorgvuldigheidsprincipe en ook het recht gehoord te worden op een nuttige manier en met eerbied voor de rechten van de verdediging.”

3.2. De verwerende partij neemt het verzoek om internationale bescherming (hierna: het VIB) niet in behandeling omdat zij voor deze behandeling Kroatië verantwoordelijk acht. De Kroatische autoriteiten hebben op 4 mei 2026 ingestemd met de overdracht van verzoeker.

Het besluit van een lidstaat om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die in principe verantwoordelijk is voor de behandeling van het VIB, vormt een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarbij het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van fundamenteel belang is. De verwerende partij moet dus uitgaan van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel dat gestoeld is op het vermoeden dat de behandeling van een vreemdeling in de aangezochte lidstaat in overeenstemming is met de bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), het Vluchtelingenverdrag en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Echter, dat vermoeden is weerlegbaar, en elke overdracht is uitgesloten wanneer er ernstige en aantoonbare gronden zijn om aan te nemen dat de betrokken persoon een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen, in strijd met artikel 4 van het Handvest. Deze bepaling komt overeen met artikel 3 van het EVRM, en de betekenis en reikwijdte ervan zijn, krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest, dezelfde als die welke door genoemd verdrag aan deze bepalingen worden toegekend (HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, punten 80-81, 83- 87 en 91).

Artikel 16(3) van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de Verordening 2024/1351) bepaalt dat in zulk een geval moet worden onderzocht of een andere lidstaat kan worden aangewezen als verantwoordelijke lidstaat, en dat, wanneer dat niet kan, de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat zelf verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het VIB.

In die context moet erop worden gewezen dat de verwerende partij rekening moet houden met relevante en objectieve informatie waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt verder aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99, punt (b)).

3.3. Verzoeker is van oordeel dat er geen enkele garantie is dat hij niet het slachtoffer zal worden van of een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

3.4. Uit het bestreden overdrachtsbesluit blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van haar verplichtingen inzake het onderzoek naar het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen en op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Zij heeft daarbij gewezen op de verdragsrechtelijke en Europeesrechtelijke verplichtingen van Kroatië en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het Europese Hof van Justitie die ter zake de ijkpunten vormen. Verder heeft zij rekening gehouden met het akkoord tot overdracht van de Kroatische autoriteiten, de verklaringen van verzoeker -die overigens niet aantoonde dat hij niet deugdelijk zou zijn gehoord- en met alle in de bestreden beslissing vermelde bronnen. Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering -luidens dewelke zij niet blind is gebleven voor de tekortkomingen van het Kroatische systeem- is de verwerende partij tot de volgende conclusie gekomen:

“Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.”

Het komt aan verzoeker toe om de analyse van de verwerende partij met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

3.5. Verzoeker citeert uit het door de verwerende partij gehanteerde AIDA-rapport inzake pushbacks en stelt schrik te hebben om hiervan het slachtoffer te worden. Hij verwijst naar het feit dat hij destijds in Kroatië alleen gecontroleerd werd door de politie maar geenszins het voornemen kenbaar had gemaakt om asiel aan te vragen en dit ook niet wenste, dat hij slecht werd behandeld en in een kamertje zonder venster werd opgesloten gedurende 5 dagen en niet de nodige opvang kreeg. Hij werd nooit ondersteund in de asielaanvraag, zo stelt hij. Hij concludeert dat geen rekening werd gehouden met het risico dat hij loopt op een schending van zijn fysieke integriteit bij een terugkeer naar Kroatië.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen over zijn wedervaren in Kroatië. Zo werd gesteld:

“Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Kroatië vijf dagen in een kamer werd opgesloten en hij zelfs de zon niet kon zien, merken we op dat de betrokkene de omstandigheden omtrent zijn vasthouding niet nader toelichtte. We merken op dat hij verklaarde dat hij vijf dagen in detentie verbleef en vervolgens Kroatië verliet. Het AIDA-rapport (pagina 135) stelt dat de gronden voor detentie bij wet werden vastgelegd. Op basis van de elementen in het dossier kan niet worden vastgesteld dat de rechten van de betrokkene in dit verband werden geschonden en hij langer dan door de wet bepaalde termijnen in detentie werd gehouden. Voorts merken we op dat uit het Eurodac-resultaat blijkt dat hij toegang kreeg tot de procedure voor internationale bescherming.”

Verzoeker herhaalt slechts zijn initiële verklaringen maar toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn, niet afdoende of onzorgvuldig. De Raad wijst er overigens op dat verzoeker niet én kan beweren dat hij niet het voornemen kenbaar had gemaakt om asiel aan te vragen en dat ook niet wenste te doen enerzijds én hij niet zou zijn ondersteund in zijn asielaanvraag anderzijds.

Verder heeft de verwerende partij rekening gehouden met de pushbacks die werden gedocumenteerd. Zij heeft hierover gemotiveerd dat verzoeker *“zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die het voorwerp zijn van pushbacks en teruggedrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun uitdrukkelijk akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”*

Verzoeker laat ook deze motivering ongemoeid, terwijl ze in lijn is met de rechtspraak van het Hof van Justitie dat in een arrest van 29 februari 2024 geoordeeld heeft dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat (HvJ C-392/22, X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024, pt 65). Bepalend is immers de situatie waarin verzoeker zich na overdracht zou kunnen bevinden, niet de situatie waarin hij zich bevond toen hij het grondgebied van Kroatië aanvankelijk betrad. Er ligt geen objectieve informatie voor die zou kunnen doen aannemen dat verzoeker bij een overdracht na een uitdrukkelijk akkoord vanwege de Kroatische autoriteiten een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van pushbacks in Kroatië.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing zichzelf tegensprekt *“aangezien ze toegeeft dat er problemen zijn bij de asielprocedure en de medische zorg maar dat bij een terugkeer naar Kroatië verzoeker daar geen slachtoffer van zal zijn”*.

Verzoeker kan ook op dit vlak niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en er ook geen andere concrete elementen voorliggen in het dossier waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand een overdracht zou verhinderen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dan wel dat moet worden gezorgd voor zijn psychisch welzijn, maar daarmee maakt hij niet met objectieve elementen aannemelijk dat hij mentale gezondheidsproblemen zou hebben.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd omtrent de toegang tot medische zorg. Het is niet omdat de bestreden beslissing melding maakt van een aantal tekortkomingen die blijken uit het AIDA-verslag dat daarmee is aangetoond dat deze zodanig ernstig zijn dat ze ertoe leiden dat daaruit ipso facto zou moeten worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De tekortkomingen vallen pas onder deze bepalingen indien ze een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Dit volgt uit het hiervoor reeds vermelde arrest van het Hof van Justitie in de zaak Jawo: deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is pas bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onvereenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 92-93). Verzoeker brengt geen op zijn persoonlijke situatie betrokken elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat deze drempel in zijn geval wordt bereikt.

3.6. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat geen schending voorligt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest of dat daarover niet afdoende werd gemotiveerd.

3.7. Verzoeker stelt tot slot dat hij duidelijk heeft gemeld dat zijn tante en haar zoon in België zijn *“en dat hij daar gelet op hetgeen hij meegemaakt heeft opgevangen kon worden hetgeen voor zijn psychologisch welzijn beter zou zijn. Hij voegt het attest samenstelling gezin van zijn tante en neef”*.

Daargelaten de vaststelling dat dit attest van samenstelling van het gezin niet werd vermeld in de inventaris en niet werd gevoegd bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar melding maakte van het feit dat hij een tante heeft die momenteel in België verblijft toen hij werd bevraagd over de aanwezigheid van familieleden in België (adm. doss. stuk 48, vraag 21). Echter, toen de verwerende partij trachtte na te gaan of er eventueel sprake was van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn tante, verklaarde verzoeker het volgende: (ibid., vraag 24)

“Indien de verzoeker om internationale bescherming de aanwezigheid van een familielid in België vermeldt – stel de vragen voor elk familielid om een eventuele afhankelijkheidsrelatie vast te stellen.

Welke relatie had u in uw land van herkomst? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar ? Op welke manier ? (Financiële, materiële, mentale steun? Andere hulp ?)

Ik herinner me niet hoe onze relatie was toen zij daar was. Ik herinner me niet of zij ooit bij ons thuis kwam of dat wij naar haar huis gingen. Nadat zij hierheen kwam, hadden we geen contact meer, omdat het contact meestal verloren gaat wanneer iemand naar een ander land vertrekt. Hier is onze relatie soms goed en soms slecht. Ik bedoel: het is niet echt goed, misschien zijn er problemen tussen onze families.” █

Op de vraag of er een specifieke reden was waarom hij zijn verzoek om internationale bescherming in België wenste in te dienen, verwees hij niet naar de aanwezigheid van zijn tante alhier. Hij verklaarde slechts: *“België is een goed land waar je een toekomst kunt opbouwen”* (ibid., vraag 37)

Verzoeker heeft dus ten aanzien van de verwerende partij niet te kennen gegeven dat er enige afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen hem en zijn tante (en zijn vermeende neef, waarover hij niet heeft gesproken tijdens het gehoor) en evenmin dat de aanwezigheid van zijn tante een invloed zou hebben op de beslissing om hem al dan niet aan Kroatië over te dragen. Hij kan de verwerende partij dan ook niet verwijten hierover niet te hebben gemotiveerd. Verder kan de Raad alleen maar, samen met de verwerende partij in haar nota, vaststellen dat verzoeker niet verduidelijkt op welke juridische grond België verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van zijn VIB louter door de aanwezigheid van een tante (en een vermeende neef) ten aanzien van wie geen enkele afhankelijkheidsband is aangetoond.

3.8. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan wat hiervoor werd beoordeeld, is niet gegrond. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden, conform artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet in één keer afgedaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op eenendertig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS